

Downloaded via the EU tax law app / web

Zadeva C-378/02

Waterschap Zeeuws Vlaanderen

proti

Staatssecretaris van Financiën

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad)

„DDV – Investicijsko sredstvo, ki ga pridobi pravna oseba javnega prava – Organ oblasti – Transakcija, ki jo opravi kot davčni zavezanec, in transakcija, ki jo opravi, kot da ni davčni zavezanec – Pravica do odbitka in popravka“

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa, predstavljeni 18. novembra 2004

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 2. junija 2005

Povzetek sodbe

Davčne določbe – Usklajevanje zakonodaj – Prometni davki – Skupni sistem davka na dodano vrednost – Odbitek vstopnega davka – Investicijsko blago – Prvotni popravek odbitka – Pogoji za uporabo člena 20 Šeste direktive – Nakup blaga, ki ga opravi oseba javnega prava, kot organ oblasti v smislu člena 4(5), prvi pododstavek, Direktive – Prodaja tega blaga, ki jo opravi isti organ, kot davčni zavezanec – Izključitev pravice do popravka

(Direktiva Sveta 77/388, člena 4(5) in 20)

Oseba javnega prava, ki kupi investicijsko blago kot organ oblasti v smislu člena 4(5), prvi pododstavek, Šeste direktive 77/388 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih, in posledično ne kot davčni zavezanec, in ki to sredstvo pozneje proda kot davčni zavezanec, da bi lahko v okviru te prodaje odbila DDV, plačan ob nakupu tega sredstva, ni upravičena do popravka v smislu člena 20 te direktive.

Namreč, zgolj status, v katerem je zadevni organ deloval ob nakupu blaga, lahko doloži obstoj pravice do odbitka.

(Glej točki 38 in 44 ter izrek.)

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 2. junija 2005(*)

„DDV – Investicijsko sredstvo, ki ga pridobi pravna oseba javnega prava – Organ oblasti –

Transakcija, ki jo opravi kot davčni zavezanec, in transakcija, ki jo opravi, kot da ni davčni zavezanec – Pravica do odbitka in popravka“

V zadevi C-378/02,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Hoge Raad (Nizozemska) z odločbo z dne 18. oktobra 2002, ki je prispela na Sodišče 21. oktobra 2002, v postopku

Waterschap Zeeuws Vlaanderen

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (poročevalec), J. Malenovský in U. Löhmus, sodniki,

generalni pravobranilec: F. G. Jacobs,

sodna tajnica: M. Múgica Arzamendi, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. septembra 2004,

ob upoštevanju stališ, ki so jih predložili:

- za Waterschap Zeeuws Vlaanderen H. de Kat, zastopnik, ob sodelovanju R. Brouwen, advocaat,
- za nizozemsko vlado S. Terstal, zastopnica,
- za Komisijo Evropskih skupnosti E. Traversa in H. van Vliet, zastopnika, ter D. W. V. Zijlstra, zastopnica,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. novembra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L 145, str. 1, v nadaljevanju: Šesta direktiva).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka zoper vodnogospodarsko upravo Waterschap Zeeuws Vlaanderen (v nadaljevanju: WZV) pri Staatssecretaris van Financiën zaradi zahteve za popravek davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV), ki ga je WZV plačala v okviru gradnje in dobave industrijske naprave.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Člen 2(1) Šeste direktive iz Naslova II, „Področje uporabe“, se glasi:

„Predmet davka na dodano vrednost je naslednje:

1. dobava blaga ali storitev, ki jo davčni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države za plačilo; [...]

4 Člen 4, od (1) do (3) in (5), navedene direktive določa:

„1. ‚Davčni zavezanec‘ je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katero koli gospodarsko dejavnost iz odstavka 2, ne glede na namen ali rezultat te dejavnosti.

2. Gospodarske dejavnosti iz odstavka 1 obsegajo vse dejavnosti proizvajalcev, trgovcev in oseb, ki opravljajo storitve, vključno z rudarskimi in kmetijskimi dejavnostmi in dejavnostmi samostojnih poklicev. Za gospodarsko dejavnost se šteje tudi izkoriščanje premoženja v stvareh ali pravicah, ki je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

3. Države članice lahko štejejo za davčnega zavezanca tudi vsakogar, ki občasno opravi transakcijo v zvezi z dejavnostmi iz odstavka 2 in še posebej eno od naslednjih:

a) dobavo objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih stojijo pred prvo uporabo; države članice lahko določijo pogoje uporabe tega kriterija za spremembe objektov in zemljišč, na katerih stojijo.

[...]

b) dobavo gradbenih zemljišč.

[...]

5. Državni, regionalni in lokalni organi ter druge osebe javnega prava se ne štejejo za davčne zavezance v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organi oblasti, tudi če pobirajo dajatve, pristojbine, prispevke ali plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami.

Pri opravljanju takšnih dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčne zavezance v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi obravnavala, kot da niso davčni zavezanci, povzročila znatno izkrivljanje konkurence.

[...]

Države članice lahko štejejo dejavnosti teh organov, ki so oproščene po členu 13 ali 28, za dejavnosti, ki jih opravljajo kot organi oblasti.“

5 Člen 20(1) in (2) Šeste direktive določa:

„1. Začetni odbitek se popravi po postopkih, ki jih določijo države članice, zlasti:

a) če je bil odbitek višji ali nižji od odbitka, do katerega je bil davčni zavezanec upravičen;

b) če se po opravljenem obravnavi spremenijo dejavniki, uporabljeni za določitev zneska, ki se odbije, zlasti v primeru odpovedi nakupov ali znižanja cen; odbitek pa se ne popravi, če ostanejo transakcije v celoti ali delno neplačane, v primeru uradno dokazanega ali potrjenega uničenja,

izgube ali tatvine premoženja ter v primeru dajanja daril manjših vrednosti ali dajanja vzorcev iz ?lena 5(6). Vendar pa lahko države ?lanice zahtevajo popravek v primerih, ko transakcije v celoti ali delno ostanejo nepla?ane in v primeru tatvine.

2. Za investicijsko blago se popravek razporedi na obdobje petih let, vklju?no z letom, v katerem je bilo blago pridobljeno ali izdelano. Letni popravek znaša samo eno petino davka, obra?unanega od tega blaga. Popravek se izvede na podlagi razlik v upravi?enosti do odbitka v naslednjih letih glede na upravi?enost v letu, v katerem je bilo blago pridobljeno ali izdelano.

Z odstopanjem od prejšnjega pododstavka lahko države ?lanice za popravek upoštevajo obdobje celih pet let od trenutka prve uporabe blaga.

Pri nepremi?ninah, pridobljenih kot investicijsko blago, se obdobje popravkov lahko podaljša najve? do 10 let.“

Nacionalna ureditev

Zakon z dne 28. junija 1968

6 Z zakonom z dne 28. junija 1968 o DDV (Wet van 28 juni 1968, houdende vervanging van de bestaande omzetbelasting door een omzetbelasting volgens het stelsel van heffing over de toegevoegde waarde, Stbl. 1968, str. 329, v nadaljevanju: zakon) je Kraljevina Nizozemska uvedla prometni davek, ki temelji na sistemu DDV.

7 Na podlagi ?lena 7 zakona šteje za „podjetnika“ tisti, ki samostojno opravlja gospodarsko dejavnost. Ta ?len vsebuje tudi dolo?bo o osebah javnega prava, ki niso podjetniki, ter opravljajo storitve in dobave, ki jih glede na njihovo naravo lahko opravljajo podjetniki. V skladu s to dolo?bo lahko odlok ministra dolo?i, da ti organi, ko opravljajo te storitve ali te dobave, štejejo za podjetnike.

8 ?len 11(1), to?ki (a) in (b), zakona dolo?a, da sta dobava in najem nepremi?nine na?eloma oproš?eni DDV, vendar dolo?a nekatere izjeme, ?e zahtevo glede na primer predložitca podjetnik, ki opravi dobavo, ter naslovnik dobave oziroma najemodajalec in najemnik, skupaj.

Izvedbena odlo?ba

9 Nizozemski organi so z odlokom ministra z dne 30. avgusta 1968 sprejeli odlo?bo o izvajanju zakona o prometnem davku (Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968, Stcrt. 1968, Št. 169, v nadaljevanju: izvedbena odlo?ba).

10 ?len 3(a) izvedbene odlo?be dolo?a, da osebe javnega prava glede dobave nepremi?nin in prenosa oziroma ustanovitve pravic v zvezi z njimi štejejo za podjetnike.

11 ?lena 13 in 13a navedene odlo?be, ki predvsem prenašata dolo?be ?lena 20 Šeste direktive, v ta namen dolo?ata postopek za popravek pravice do odbitka.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odlo?anje

12 WZV je pravna oseba javnega prava, zadolžena za javno upravljanje voda na obmo?ju, ki ji je bilo zaupano na Nizozemskem. Pri izvajanju te dejavnosti WZV deluje kot organ oblasti, tako kot dolo?a ?len 4(5) Šeste direktive, in torej nima lastnosti dav?nega zavezanca za DDV.

13 Za izpolnitev dodeljenih nalog je WZV zgradila napravo za obdelavo odpadnih voda (v nadaljevanju: naprava), za katero je iz naslova DDV pla?ala približno 7,2 milijona NLG. Naprava je

za?ela obratovati leta 1990.

14 Vodnogospodarska uprava WZV in dve drugi dve pravni osebi javnega prava za vodno upravljanje so se dogovorili o centralizirani uporabi naprave za obdelavo blata, ki nastane s ?iš?enjem odpadnih voda. Zadnji dve osebi sta finan?no prispevali k dodatnim nujnim naložbam za uporabo naprave vseh treh vklju?enih pravnih subjektov. Od leta 1993 naprej je WZV na drugi dve osebi prenašala del stroškov za centralizirano obdelavo blata, ki prihaja od vsake izmed njih, ne da bi jima vsaki? zara?unala DDV. Zato je dav?ni inšpektor v dogovoru z njo dopustil, da DDV tema osebama ni bil zara?unan, ?e se WZV odre?e pravici do odbitka vstopnega davka.

15 WZV je decembra 1994 ustanovila sklad za razvoj okolja v nizozemski Flandriji (v nadaljevanju: sklad), ki mu je prodala napravo za okoli 18 milijona NLG, brez DDV.

16 Ob upoštevanju okoliš?in mora ta prenos lastnine po mnenju predložitvenega sodiš?a šteti za dobavo v smislu ?lena 5(1) Šeste direktive in ?lena 3(1) zakona, ki temelji na tem ?lenu 5. Na dan prodaje je WZV za devet let in deset dni napravo najela od navedenega sklada.

17 WZV in sklad sta na dav?nega inšpektorja naslovila dve skupni prošnji, zato da bi ta izklju?il oprostitvev, ki se uporablja za prodajo in najem naprave v skladu z dolo?bami ?lena 11(a) in (b) zakona za uporabo dolo?b ?lena 13(C) Šeste direktive, ki se nanašajo na možnost izbire, da se pri prodaji in dajanju v najemu nepremi?nine uporabi DDV .

18 S sklicevanjem na dolo?be ?lenov 13 in 13a izvedbene odlo?be je WZV dolo?ila del zneska DDV, zara?unanega za gradnjo naprave, ki je po njegovem mnenju lahko predmet popravka, približno 3,6 milijona NLG, kar je 5/10 tega zneska. Ta delež je bil upravi?en z dejstvom, da je od nakupa naprave preteklo pet let in da se mora enako dolgo obdobje še izte?i.

19 V napovedi za ?etrto trimese?je leta 1994 je WZV od dav?nega inšpektorja zahtevala vra?ilo približno 3,6 milijona NLG.

20 Ta zahteva je bila zavrnjena z obrazložitvijo, da WZV ob dobavi naprave ni imela pravice do nobenega popravka na podlagi dolo?b izvedbene odlo?be ?lena 20 Šeste direktive.

21 WZV je vložila tožbo zoper zavrnilno odlo?bo, ki jo je sprejel dav?ni inšpektor. Po sodbi, ki jo je po pritožbi izdalo Gerechtshof te Amsterdam, je bila zadeva predmet kasacijske pritožbe pred Hoge Raad.

22 Predložitveno sodiš?e poudarja, da bi moral biti WZV, kolikor je opravila prodajo kot dav?ni zavezanec in skupaj s kupcem naprave predlagala izklju?itev uporabe oprostitve pri taki transakciji, na?eloma priznan popravek DDV, ki ga je pla?ala za gradnjo nepremi?nine. Hoge Raad ima v zvezi s tem, upošteva je sodno prakso Sodiš?a, kljub temu dvome.

23 Po mnenju Hoge Raad se postavlja vprašanje, ali ima oseba javnega prava, ki je uporabila dolo?eno sredstvo kot organ oblasti in posledično ni odbila DDV, pla?anega ob pridobitvi tega, tako kot dav?ni zavezanec, ki je uporabil sredstvo za to, da je opravil storitve, ki so oproš?ene, pravico do popravka iz ?lena 20 Šeste direktive, ?e pozneje opravi dobavo tega sredstva kot dav?ni zavezanec in ?e je ta dobava obdav?ena.

24 Po pojasnilih predložitvenega sodiš?a dodatna težava izhaja iz dejstva, da se je WZV pravici do odbitka vstopnega davka odpovedala zaradi dogovora, ki ga je sklenila z dav?nim inšpektorjem. WZV se je zato obravnavala tako, kot da bi se odpovedala delni vklju?itvi naprave v premoženje svojega podjetja.

25 Navedeno sodiš?e se sprašuje, ali se sodna praksa Sodiš?a, ki se nanaša na ozna?evanje

investicijskih sredstev po izbiri davčnega zavezanca kot njegovega zasebnega premoženja oziroma premoženja njegovega podjetja, *mutatis mutandis* uporablja tudi za osebe javnega prava.

26 V teh okoliščinah je Hoge Raad prekinilo odločanje in Sodišče v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je lahko oseba javnega prava, če je pridobila investicijska sredstva in če so ta v zameno za protiplačilo predmet dobave tretjemu, zaradi česar je treba to osebo obravnavati kot davčnega zavezanca, na podlagi člena 20 (predvsem odstavkov 2 in 3) Šeste direktive, upravičena do popravka prometnega davka, plačane ob pridobitvi tega sredstva, če ga je uporabila v okviru transakcij, ki jih je opravila kot organ oblasti v smislu člena 4(5) Direktive?

2. Ali ima na podlagi Šeste direktive oseba javnega prava pravico popolnoma izključiti osnovno sredstvo iz premoženja svojega podjetja, ki ga uporablja včasih kot davčni zavezanec in včasih kot organ oblasti, tako kot je odločilo Sodišče za davčne zavezance, ki so fizične osebe?“

Uvodne ugotovitve

27 Iz podatkov, ki jih navaja predložitveno sodišče, in so predstavljeni v točkah 12 in 13 te sodbe, izhaja, da je WZV pridobila napravo zato, da bi lahko izpolnila nalogo javnega upravljanja voda na območju, ki mu je bilo zaupano, in da je v tem okviru delovala kot organ oblasti.

28 Prvo vprašanje je torej treba razumeti, ali je oseba javnega prava, ki kupi osnovno sredstvo kot organ oblasti v smislu člena 4(5), prvi pododstavek, Šeste direktive, in ki pozneje to sredstvo proda kot davčni zavezanec v okviru te prodaje zato, da bi lahko odbila DDV, plačan ob nakupu tega sredstva, upravičena do popravka v smislu člena 20 Šeste direktive.

Prvo vprašanje

29 Treba je opozoriti, da je na podlagi določb člena 2 Šeste direktive uporaba pravil o DDV za dobavo blaga oziroma za opravljanje storitev znotraj posamezne države, vključno s pravili, ki se nanašajo na pravico do odbitka, odvisna od tega, ali je oseba, ki opravlja to transakcijo, davčni zavezanec.

30 Davčni zavezanec lahko od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije davek, ki ga je sam že plačal, če izpolni pogoje, določene v členu 17 Šeste direktive.

31 Na podlagi člena 17(1) nastane pravica do odbitka takrat, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka. V skladu s členom 10(2) Šeste direktive ta trenutek ustreza trenutku dobave blaga. Tako pravica do odbitka pri nakupu blaga nastane ob dobavi blaga. Člen 17(2) navedene direktive določa, da je davčni zavezanec upravičen odbiti DDV, ki ga je plačal za blago, ki mu ga je dobavil drug davčni zavezanec, dokler se blago uporablja za obdavčljive transakcije, ki jih izvaja.

32 Iz določb navedenih členov 2 in 17 izhaja, da ima le oseba, ki šteje za davčnega zavezanca in deluje kot taka v trenutku pridobitve blaga, pravico do odbitka za to blago in lahko odbije DDV, ki ga je dolžna plačati ali ga je plačala za to blago, če ga uporablja za opravljanje svojih obdavčljivih transakcij (v zvezi s členom 17 Šeste direktive glej sodbo z dne 11. julija 1991 v zadevi Lennartz, C-97/90, Recueil str. I-3795, točka 8).

33 Nasprotno oseba, ki ni davčni zavezanec, nima pravice do odbitka DDV, ki ga je morda plačala ob nakupu določenega blaga. Pravila o DDV, kot so določena v členu 2 Šeste direktive, se za dejavnosti te osebe – za njene dobave blaga oziroma opravljanje storitev – ne uporabljajo.

34 Treba je poudariti, da v skladu s členom 4(5) navedene direktive osebe javnega prava ne štejejo za davčne zavezance za dejavnosti oziroma transakcije, ki jih opravljajo kot organi oblasti.

35 Iz tega izhaja, da te osebe, med katere sodi tudi WZV, še ob nakupu osnovnega sredstva delujejo kot organi oblasti, v zvezi s temi sredstvi na celoma nimajo nobene pravice do odbitka.

36 Kljub temu pa se je treba vprašati, ali lahko na pravico do odbitka vpliva sprememba, ki nastane v položaju te osebe z vidika davčne obveznosti za plačilo DDV. Tako se postavlja predvsem vprašanje, ali pravica do odbitka DDV, plačane za določeno sredstvo, in popravek na podlagi člena 20 Šeste direktive, izvirata iz dejstva, da je ta oseba pozneje pridobila lastnost davčnega zavezanca v okviru določenih transakcij v zvezi s tem blagom, ki ga ni kupila kot davčni zavezanec.

37 V zgoraj navedeni sodbi Lennartz je šlo za primer davčnega zavezanca za DDV, ki je določeno vozilo kupil in uporabljal v zasebne namene in je zato, ker ga je pozneje uporabljal tudi v poklicne namene, poskusil odbiti DDV, plačan ob njegovem nakupu.

38 Potem ko je Sodišče opozorilo na to, da člen 17 Šeste direktive določa trenutek, v katerem nastane pravica do odbitka, in da je iz njega razvidno, da lahko pravico do odbitka določa le lastnost, ki jo ima zadevni posameznik ob nakupu blaga, je poudarilo, da v členu 20 iste direktive, naslovljenem „Popravek odbitka“, ni nobene določbe v zvezi z nastankom pravice do odbitka. Sodišče je presodilo, da ta zadnja določba vzpostavlja le postopek, po katerem se lahko izražajo popravki za etnega odbitka, zato ne more nastati niti pravica do odbitka niti davka, ki ga je plačal davčni zavezanec v zvezi s svojimi neobdavčenimi transakcijami, ni mogoče spremeniti v davek, ki se lahko odbije v smislu navedenega člena 17 (glej zgoraj navedeno sodbo Lennartz, točki 11 in 12).

39 Enako obrazložitev je treba uporabiti tudi za osebo javnega prava, ki ob nakupu investicijskega sredstva deluje kot organ oblasti. Dejansko ta oseba, ki torej ni delovala kot davčni zavezanec, v nasprotju s posameznikom, ki deluje za svoje zasebne potrebe, nima nobene pravice do odbitka DDV, plačane za to sredstvo.

40 Okoliščina, da je navedena oseba pozneje delovala kot davčni zavezanec, torej na podlagi člena 20 Šeste direktive ne more imeti za posledico odbitka davka, ki ga je ta oseba plačala za transakcije v smislu člena 17 te direktive, ki jih je opravila kot organ oblasti, in zato niso bile obdavčene.

41 V nasprotju s trditvijo, ki jo zagovarja WZV, taka oseba ne bi mogla biti izenačena z davčnim zavezancem, ki opravlja nekatere obdavčene dejavnosti in obveznosti, ki so oproščene. Kot je bilo omenjeno zgoraj, je odločilna lastnost davčnega zavezanca, ki se presoja ob nabavi zadevnega sredstva s strani navedenega organa.

42 WZV poleg tega poudarja, da nezmožnost odbitja vstopnega DDV znatno izkrivlja konkurenco, in zato po njegovem mnenju upravičuje uporabo izjeme, določene v členu 4(5), drugi pododstavek, Šeste direktive, na podlagi katere je treba osebe javnega prava obravnavati kot davčne zavezance. Da bi ponazorilo tako izkrivljanje konkurence, WZV primerja položaj udeleženca na trgu s položajem osebe javnega prava in poudarja, da bi lahko udeleženec na trgu v podobnih okoliščinah od DDV, ki ga je treba plačati ob prodaji, odbil že plačan vstopni DDV.

43 Tudi tej navedbi ni mogoče pritrditi. Pravzaprav morebitno izkrivljanje konkurence v okoliščinah, kot so te v zadevi v glavni stvari, izhaja bolj iz pravice do odločitve za obdavčitev prodaje in dajanja v najem zadevne nepremičnine, ki jo ima oseba javnega prava, kot iz uporabe

ureditve, v skladu s katero osebe javnega prava ne štejejo za davčne zavezanke za transakcije, ki jih opravljajo kot organi oblasti. Če lahko ta ureditev v določeni meri ogrozi uporabo načel nevtralnosti in enake obravnave, je ta učinek, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 38 sklepnih predlogov, neločljivo povezan z izjemami v sistemu DDV.

44 Na prvo vprašanje je torej treba odgovoriti tako, da oseba javnega prava, ki kupi investicijsko sredstvo kot organ oblasti v smislu člena 4(5), prvi pododstavek, Šeste direktive in, posledično, ne kot davčni zavezanec ter to sredstvo pozneje proda kot davčni zavezanec, v okviru te prodaje zato, da bi lahko odbila DDV, plačan ob nakupu tega sredstva, ni upravičena do popravka v smislu člena 20 Šeste direktive.

Drugo vprašanje

45 To vprašanje je smiselno postavljeno, če bi bilo mogoče šteti, da je oseba javnega prava kot je WZV, ob nakupu osnovnega sredstva opravljala ekonomske dejavnosti v smislu člena 4(1) Šeste direktive in tudi dejavnosti, navedene v odstavku 5, prvi pododstavek, istega člena. Ob upoštevanju presoje, podane v odgovoru na prvo vprašanje, iz katere izhaja, da taka oseba ni delovala kot davčni zavezanec, ko je opravila nakup, na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališev Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Oseba javnega prava, ki kupi investicijsko sredstvo kot organ oblasti v smislu člena 4(5), prvi pododstavek, Šeste direktive Sveta 77/388/CEE z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero; in posledično ne kot davčni zavezanec ter to sredstvo pozneje proda kot davčni zavezanec, v okviru te prodaje zato, da bi lahko odbila DDV, plačan ob nakupu tega sredstva, ni upravičena do popravka v smislu člena 20 te direktive.

Podpisi

*Jezik postopka: nizozemščina.